

Júlia

Világszerte Nr. 1

Jennie Lucas

Ellenségem ellensége

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 643. eredeti címe: *A Reputation For Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Oláh Adrián

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 643. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-225-3

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Két nappal szenteste után Josie Dalton egy honolului járdán állt a hajnali derengésben, és felnézett az égbe nyúló felhőkarcolóra, amelynek legfelső emeletén található az ő lakása.

Mély lélegzetet vett, és lassan kifújta. *Hozzámenni feleségül? Nem, arról szó sem lehet!*

De sajnós úgy tűnt, nincs más lehetőség.

Nem félek! – próbálta erősíteni magát. *Bátorság! Magához az ördöghöz is hozzámennék, ha ezzel megmenthetem a nővéremet.*

Őszintén szólva, nem számított rá, hogy idáig fajulhatnak a dolgok. Azt hitte, hogy a rendőrség majd a segítségére siet. Ehelyett azonban a seattle-i és a honolului nyomozók is kinevették.

– A nővére a szüzességét tette kockára egy pókerpartin? – kérdezte döbbenetben az első hivatalnok.
– És a volt barátja nyert?

– Feljelentést akar tenni a nővére volt barátja ellen, aki nyert ellene pókeren? – hitetlenkedett a második. – Nekem igazi bűncselekményekkel kell foglalkoznom, Miss Dalton. Tűnjön el, mielőtt még magát tartóztatjuk le a rendőrség munkájának akadályozásáért és bűnpártolásért. Elvégre maga tudott ezekről az illegális kártyapartikról, igaz?

Így történt, hogy Josie most ott állt a felhőkarcoló előtt a decemberi hidegben. Senki sem fogja megmenteni Bree-t rajta kívül, úgyhogy neki kell akcióba lendülnie.

Összehúzta a szemét. Igen, felelősséget fog vállalni a nővééréért, hiszen ő az oka, hogy pácba került. Ha nem fogadta volna el a főnöke meghívását a pókerpartira, akkor a nővérének nem kellett volna sürgősen az ő segítségére sietnie.

A nála hat évvel idősebb Bree született pókerjátékos volt, aki már kamaszkorában is félelmetesen trükkös ellenfélnek bizonyult. De mivel már tíz éve nem ült kártyaasztalhoz, hanem tisztességes foglalkozása volt – hotelekben dolgozott szobalányként –, nyilván kijött a gyakorlatból. Mi mással lenne magyarázható, hogy Bree, ahelyett hogy nyert volna, mindent feltett egy lapra, és végül veszített a volt barátja ellenében?

Vladimir Tsenzov pedig elválasztotta egymástól a nővéreket, és őt, Josie-t kitette a magángépéből a szárazföldön. Megérkezve azonban a lány rögtön beváltotta az utolsó fizetési csekkjét, hogy megvegye a repülőjegyet vissza a szigetre, és kimentse a nővérét ennek a gazfickónak a markából. Az utóbbi huszonnégy órát, amennyi az óta a rémes éjszaka óta eltelt, csak azért sikerült átvészelnie valahogy, mert ha minden kötél szakad, rendelkezik egy B tervvel is.

Csakhogy most, amikor elkezdte megvalósítani ezt a bizonyos B tervet, rájött, hogy kelepcebe került.

Még egyszer a felhőkarcoló tetejére pillantott. A napfelkeltében a tetőtéri lakás ablakai vérvörösén ragyogtak.

Josie volt az oka, hogy a nővére elveszítette a szabadságát. De ő most meg fogja menteni Bree-t, akár azon az áron is, hogy hozzámegy Tsenzov legádázabb ellenségéhez: az öccséhez!

Ellenségem ellensége a barátom, tartja a mondás, és ő éppen ezt igyekezett bebeszélni magának. Ha pedig ez a tétel igaz, akkor Kazimir Tsenzov mostantól fogva a legjobb barátja.

A lány kihúzta magát, megigazította vállán a hátizsákját, és belépett a felhőkarcoló előcsarnokába.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte tőle a portás, miközben összehúzott szemmel tetőtől talpig végigmérte.

Josie megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– Férjhez megyek valakihez, aki ebben az épületben lakik – közölte az elképedt férfival, aki nem is rejtette véka alá, hogy egy szavát sem hiszi.

– *Maga* akar hozzámenni valakihez, aki *itt* lakik?

A lány bólintott.

– Igen. Az illetőt Kazimir Tsenzovnak hívják.

A portásnak erre már leesett az álla.

– Csak nem őfenségére gondol? – Aztán hadonászni kezdett. – Azonnal hagyja el az épületet, mielőtt kihívom a rendőröket!

– Először szóljon fel „őfenségének”, hogy Josie Dalton megérkezett, mert meggondolta magát, és igent mond.

– Hát azt várhatja, hogy maga miatt zavarjam őfenségét! Mit képzol magáról, hogy csak úgy besétál ide?

Josie nem válaszolt, hanem turkálni kezdett a hátizsákjában.

– Ezt adta nekem pár napja egy büfében, amikor megkérte a kezemet.

– Egy büfében? Őfensége sosem... – A portásnak mérgében még a szava is elakadt, és kitépte a lány kezéből a névjegykártyát. A hátuljára ezt írták: „Arra az esetre, ha meggondolná magát.” – Maga nem is az esete – dohogott tovább a férfi, de már nem volt olyan biztos a dolgában.

– Tudom. – Josie nagyot sóhajtott. Tíz kiló súlyfeleslegével és topis ruhájában valószínűleg egyetlen férfinak sem az esete. Kazimir Tsenzov azonban nem azért akarja őt elvenni, mert tetszik neki, és pláne nem azért, mert szerelmes belé. – Akkor felhívna végre?

A portás felvette a telefont, és beütött egy számsort. Aztán elfordult, és halkán mondott pár mondatot a kagylóba. Végül csodálkozó arccal visszanézett a jövevényre.

– A testőr azt mondja, hogy felmehet – mutatott a lift felé. – 39. emelet. És... khm... sok szerencsét – tette hozzá vonakodva.

– Köszönöm szépen – mormolta Josie, aztán hátára dobta a zsákját, és a lifthez ment. A fülke ajtaja hang nélkül csukódott be mögötte, és ő szintén hang nélkül suhant fel a 39. emeletre.

– Isten hozta, Miss Dalton! – Két, szekrény méretű testőr lépett hozzá, az egyik megmotozta, mialatt a másik a hátizsákját kutatta át.

– Gondolja, hogy kézigránáttal jövök az esküvőmre? – mosolygott Josie gyámoltalanul.

A testőrnek arcizma sem rándult.

– Tiszta – szólalt meg, és a lány kezébe nyomta a zsákot. – Fáradjon be, Miss Dalton. Őfensége már várja magát.

– Köszönöm. – Josie a hatalmas ajtóra pillantott, majd nagyot nyelt. – Azért kedves ember, ugye? És jó munkaadó? Megbízható is, nemde?

A testőrök rezzenéstelen arccal néztek rá.

– Őfensége már várja magát – ismételte szárazon az egyik. – Kérem, fáradjon be!

– Oké...

Bátorító szavakra nincs szüksége, elég, ha a szívére hallgat, gondolta Josie.

Pedig talán most kelepcebe kerül. Apja ugyanis azzal a megkötéssel hagyta rá a birtokot, hogy csak akkor veheti a tulajdonába, ha huszonöt éves lesz – vagy ha férjhez megy. Black Jack Dalton tökéletesen tudta, hogy naiv és hiszékeny kisebbik lányát óvnia kell.

Bree viszont néhány napja épp azt mondta, hogy irigyli Josie-t ezért.

Bree... Josie elképzelni sem tudta, mit élhet át nővére az idősebb Tsenzov testvér foglyaként. Lehunyta a szemét, majd nagy levegőt vett.

– Bree-ért! – suttozta, majd kinyitotta a lakás ajtaját.

Azóriási hall üres volt. Josie idegesen lépdelt a márványpadlón, majd felpillantott, és megcsodálta a hatalmas csillárt, amint megvilágítja a csigalépcsőt. Mint egy palota a mennyországban, gondolta álmélkodva. Megcsodálta az ébredő város fényeit, amelyek mögött már ragyogott az óceánból felbukkanó nap.

– Tehát meggondolta magát – szólalt meg egy mély férfihang a háta mögött. Josie kihúzta magát, és lassan megfordult.

Amikor Kazimir Tsenzov herceget meglátta, mintha villám csapott volna belé. Sokkal vonzóbb volt, mint ahogy az emlékezetében élt. Magas, egy méter kilencven centi, széles vállú, kisportolt. Igéző kék szeme tökéletes harmóniában volt barna bőrével és sötét hajával. Tekintetében a hatalommal rendelkezők gátlástalansága csillogott.

Egy pillanatra Josie lába földre gyökerezett. Még sosem látott ennyire jóképű férfit. Kazimir lenézően mustrálgatta.

– Legutóbbi találkozásunkkor még azt mondta, hogy nincs az a pénz, amiért hozzám jönne. Josie arca falfehér lett.

– Talán egy kicsit elsiettem a dolgot – hebegte.

– Az arcomba öntötte az italát, emlékszik?

– Az véletlen volt! – tiltakozott Josie riadtan.

Kazimir hitetlenkedve húzta fel a szemöldökét.

– Fel is ugrott, és kiviharzott a vendéglőből.

– Annyira meglepődtem!

Három nappal korábban ugyanis Kazimir felhívta Josie-t.

– A nővérem megtiltotta, hogy magával beszéljek! – csúszott ki a lány száján, amikor meghallotta, ki keresi. – Le kell tennem.

– Akkor élete legjobb ajánlatát szalasztja el – mondta Kazimir kedvesen, és randevút kért tőle a Waikiki Beach egyik közeli büféjében. Noha Josie tudta, hogy tiltott dolgot tesz, elment a találkozóra. Ott pedig Josie legnagyobb megdöbbenésére Kazimir megkérte a kezét.

– Úgy elrohant mellőlem, mintha magával az ördöggel találkozott volna – folytatta Kazimir nyugodtan, majd egy lépést közelített.

– Mert *akkor* tényleg ördögnek tartottam magát – suttogta maga elé Josie.

Kazimir kételkedve nézett rá.

– Szándékában áll hozzám jönni feleségül?

Josie a fejét ingatta.

– Nem fogja megérteni, de...

A hangja elcsuklott. Tisztában volt vele, hogy Kazimir csak a birtokra hajt, de ha ő igent mond, akkor elárulja minden régi álmát a szerelemről és a házasságról.

– Mért változtatta meg a véleményét? – kérdezte a férfi halkán. – Pénzre van szüksége?

A Dalton lányoknak, tény és való, sürgősen pénzre volt szükségük, mert minél előbb ki akarták fizetni a maffiózókat, akik már vagy tíz éve gyötrik őket az apjuk tartozása miatt. Josie mégis megrázta a fejét.

– Akkor hercegnéi címre vágyik?

A lány zavartan nézett rá.

– Mért vágnék rá?

– Sok nő álmodik erről.

– Én biztos nem – horkant fel Josie megvetően. – A nővérem említette, hogy értéktelen ez a rang, hiszen földbirtok nem jár hozzá... – Amikor észrevette a herceg dühös homlokráncolását, hirtelen elhallgatott.

– Valamikor a családom tulajdonában több ezer holdas birtokok voltak Oroszországban – szólalt meg Kazimir fagyosan. – És az alaszakai birtok is hozzánk tartozott, hisz vagy száz éve a dédanyám ott élt. Jogszerűen is minket illet.

– Végtelenül sajnálom, de a bátyja már eladta azt a birtokot az apámnak.

– Akaratom ellenére – sziszegte Kazimir. – És persze a tudtom nélkül.

Amikor Josie észrevette a férfi szemében a fagyos csillogást, akaratlanul is hátrált pár lépést. Kazimir Tsenzov saját tehetségéből vált milliárdossá. Gátlástalan üzletembernek tartották, akiről mindenki tudta: célul tűzte ki maga elé, hogy tönkretegye a bátyját. Vladimir ugyanis tíz évvel ezelőtt kiszorította öccsét a közös cégből, és ezzel a húzásával majdnem félmilliárd dollárral rövidítette meg Kazimirt.

– Fél tőlem? – kérdezte a férfi váratlanul.

– Nem – hazudta Josie. – Kellene?

– Alaptalan vádak keringenek rólam. Azt mondják, hogy a bosszúvágyam határtalan.

– De ez nem igaz – nyelt nagyot Josie, majd tétován hozzátette: – Vagy mégis?

Kazimir fagyosan rámosolygott.

– Ha így is lenne, gondolja, hogy beismerném? – Megfordult, majd három lépés megtétele után újból a lányra szegezte tekintetét. – Tehát, kisasszony, úgy tűnik, meggondolta magát. Arra nem gondolt, hogy esetleg én is meggondolhattam magam?

Josie-nak elakadt a lélegzete.

– De ugye nem?

Kazimir megvonta a vállát, majd közönyösen folytatta:

– Végül is három napja félreérthetetlenül kikoszarozott.

Josie szíve hevesen kalapált. Minden pénzét erre az utazásra költötte. Kazimir segítsége nélkül Bree örökre Vladimir Tsenzov rabszolgája lesz! Josie szemébe könnyek gyűltek, és megragadta a férfi karját.

– Kérem, azt mondta, mindent megtesz azért, hogy visszaszerezze a birtokot. Az apjának is megígérte a halálos ágyán, és... – Hirtelen megérezte a férfi kemény bicepszét. – Te jó ég, mi maga, erőművész?! – Kazimir zavartan nézett a lányra, Josie pedig vérvörösén engedte el a karját.

– Szóval... hajlandó elvenni feleségül?

– Először szeretném, ha elárulná, mi jár a fejében, ha tényleg nem a rang motiválja.

Josie beharapta a szája szélét, nehogy elmosolyodjon.

– Még hogy hozzámenjek bárkihez egy értéktelen cím miatt!

Kazimir haragos pillantással nézett rá.

– Csak hogy tudja, az én rangom egyáltalán nem értéktelen. Meglepődne, milyen hatást vált ki az emberekből.

– De azért nem várja, hogy pukedlizzek maga előtt, ugye?

– Nem. Azt nem várom el. – A férfi kék szeme szinte felnyársalta Josie-t. – Csak azt várom el, hogy a feleségem legyen, még ma.

Josie ránézett, és a szíve majdnem megállt.

– Akkor mégiscsak el akar venni?

– Természetesen. Ez a leghőbb vágyam – mondta Kazimir mosolyogva, és úgy nézett rá, mint aki komolyan beszél.

Hisz csak rajtam keresztül juthat újból a régi családi örökség birtokába. Csakis erről van szó, győzködte magát a lány.

Kazimir megérintette az arcát.

– Még mindig nem mondta el, miért változtatta meg a véleményét.

Ahogy a férfi meleg kezével megérintette, Josie beleremegett. Amikor pedig az izmos karjára tévedt a tekintete, világos lett számára, hogy akár félhetne is.

– A nővérem miatt – suttogta végül szemlesütve.

– Bree vette rá, hogy változtassa meg a véleményét? – engedte le a férfi a karját. – Ezt nehezen hiszem el.

– A bátyja elrabolta a nővéremet! – fakadt ki Josie. – Szeretném, ha megmentené Bree-t.

Alig mert a férfira nézni, de Kazimir változatlan nyugalommal szólalt meg.

– Vladimir elrabolta? – ráncolta össze homlokát.

Josie az ajkába harapott, majd lazán leengedte vállát.

– Gyakorlatilag arról van szó, hogy Bree egy pókerpartin a testét tette fel végső tétnek, és a maga bátyja nyert.

Kazimir gúnyos fintorral szólalt meg:

– Szerelmes szívek játszmaí... A bátyámnak mindig is Bree volt a gyengéje. Szerintem tíz év után mindketten boldogok, hogy elásták a csatabárdot.

– De Bree gyűlöli a maga bátyját! – kiáltotta Josie.

– Csak nem?

– Vladimir *kényszerítette* Bree-t, hogy vele menjen.

Kazimir arca hirtelen felderült.

– Tényleg?

– Mindennek én vagyok az oka. – Josie a tenyerébe temette az arcát. – A maga lánykérése után a

főnököm egy pókerpartira hívott. Reméltem, elég sok pénzt nyerek ahhoz, hogy apám tartozásait visszafizessem. – Majd nagyot nyelve folytatta: – Bree sosem engedte volna, hogy kártyázzak. Ráadásul a nővérem cseppet sem bízott meg Mr. Hudsonben. – Könnyekkel a szemében nézett fel Kazimirra. – Bree mindent egy lapra tett fel, és vesztett. Miattam.

– És maga azt hiszi, hogy én megmenthetem?

– Tudom, hogy csak maga mentheti meg! Van elég hatalma és pénze ahhoz, hogy Vladimir Tsenzovval felvegye a versenyt. – Josie újból nagy levegőt vett. – Kérem! – suttogta. – A magáé lehet a birtok, engem az ügysem érdekel. De ha nem mentem meg Bree-t, sosem bocsátom meg magamnak.

Kazimir hosszasan nézett a lányra, majd megszólalt.

– Adja ide! – nyúlt a hátizsák felé, amely még mindig a lány vállán volt. – Maga alig áll a lábán – mondta a herceg gyengéden. – Szerintem napok óta nem aludt rendesen. Nem csoda, hisz Seattle-ig repült, és vissza...

A nehéz hátizsák nélkül Josie annyira könnyűnek érezte magát, hogy szinte megszédült.

– Mondtam volna, hogy Seattle-ből jöttem?

Kazimir előbb mozdulatlan maradt, majd elmosolyodott.

– Hát persze – szólalt meg. – Máskülönben honnan venném?

Persze, honnan máshonnan? Az alvás nélkül eltelt két nap összekuszálta Josie gondolatait.

– Azt hiszem, szörnyen fáradt vagyok, és szomjas is.

– Jöjjön, adok valamit inni.

– Mért olyan kedves velem? – bukott ki váratlanul Josie-ból.

– Mért ne lennék? – ráncolta össze a homlokát Kazimir.

– Mondjuk, azért, mert minél vonzóbb egy férfi, annál lehegerlőbben tud viselkedni. Maga pedig nagyon, nagyon...

A tekintetük találkozott, és Josie nem tudta befejezni a mondandóját. Arca lángvörössé vált, Kazimir pedig elmosolyodott.

– Bár a nővére előszeretettel terjeszt rólam mást, mégsem emberbőrbe bújt ördög vagyok. De majdnem elfelejtettem inni adni magának.

Kazimir a vállára vetette a zsákot, és az ajtó felé indult, miközben intett a lánynak, hogy kövesse.

Egy tágas szobába mentek. Az egyik oldalon polcok sorakoztak, rajtuk bőrkötéses könyvek tucatjai, míg a másik oldalon mennyezetig érő ablakokon áradt be a reggeli napfény. Kazimir egy antik asztalra tette a zsákot, majd a bárhoz indult a könyvespolcokkal szemben.

– Mit tölthetek?

– Egy pohár csapvizet, legyen szíves – mondta Josie halkán.

– Ásványvizem van.

– Az is jó lesz. És ha a kedvemben akar járni, jeget is tesz hozzá.

Kazimir hozzálépett, majd átnyújtotta neki a pohár vizet.

– Köszönöm – mondta Josie, és egy húzásra kiitta.

– Maga nem hétköznapi lány, Josie Dalton. Őszintén szólva üdítőleg hat rám, hogy nem akar elbűvölni.

– Teljesen felesleges volna. Egy olyan férfi, mint maga, sosem érdeklődne egy olyan nő iránt, mint én. Legalábbis komolyan nem – tette még hozzá alig hallhatóan Josie.

– Lebecsüli magát – szólalt meg Kazimir, és a lány érezte, hogy forróság kezdi elönteni a testét.

– Ez kedves magától. De mért is kéne úgy tennem, mintha az lennék, aki nem vagyok? – Majd sóhajtva hozzáfűzte: – Habár néha nagyon szeretnék más lenni.

– Maga rendkívüli és őszinte nő. – Kazimir újból a bárhoz ment, és borostyánszínű italt töltött egy pohárba. Amikor visszatért Josie-hoz, ivott egy kortyot, egy pillanatra elgondolkodott, majd hirtelen megszólalt: – Oké, visszahozom a nővérét.

– Komolyan? – Noha Kazimir hangjában volt valami nyugtalanító, Josie mégsem vette ezt észre. – Mikor?

– Az esküvőnk után. Mihelyt az alaszakai birtok a nevemre kerül, mi el fogunk válni. Akkor